

Michael Varujan Magharian locuiește în Toronto, Ontario, Canada din 1995, de când a emigrat din București la treizeci și patru de ani, cu soția și doi copii. A publicat: *Licurici* (2019) și *Carieristul* (2021). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, descrise cu candoare, dinamism, și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână cursivă, să fie ușor de lecturat, și să creeze efectele de peliculă cinematografică în derulare.

Michael Varujan Magharian, *Femeia Dracului*
© 2022, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, Str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL VARUJAN

Femeia Dracului / Michael Varujan Magharian. -
Iași : Institutul European, 2022
ISBN 978-606-24-0333-1

82

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți,
fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se
pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael Varujan Magharian

FEMEIA DRACULUI

INSTITUTUL EUROPEAN
2022

Se ascunsese după un colț al clădirii, dar nimerise în bătaia vântului și bricheta refuza cu îndărătnicie să producă flacără. A trebuit să se retragă ca să-și poată aprinde țigara, cu prețul deconspirării. Sau așa și-a imaginat. De parcă toată mulțimea adunată în fața bisericii n-ar fi avut altceva de făcut decât să se uite după ea. Odată ascunsă de privirile iscoditoare, care or fi fost, cu un picior îndoit sprijinit de zid, și-a fumat-o până la filtru, a aruncat chiștocul pe jos și a călcat pe el. Dădea să plece când a apărut unul pe care-l știa, fără însă să-i fi fost prezentat, și de care se ferea. Știa că se ocupa de afaceri, da' toți bărbații de acolo se ocupau cu tot felul de afaceri mărunte. Țsta nu se deosebea decât prin faptul că adunase mai mult decât ăialalți, și o arăta cu ceva pretenții de gentleman de modă veche.

„Te-am văzut. Ai fumat”, i-a zis cu voce mai degrabă dojenitoare decât acuzatoare.

„După ce se vede?”

„Chiștocul. Și te-am văzut aprinzând-o”, a zis, adăugând, „n-ai voie în perimetrul bisericii.”

Eh, văzuse prea mult. Da' ce-i venise ca de la intrare să ocolească până la ea?

„Ascultă, pari isteată. N-ai vrea să lucrezi pentru mine? Am nevoie de o secretară. E un office foarte solicitant. Plătesc bine. Te-ar interesa?”

„Ești om de afaceri?”

„Unii așa ar zice despre mine.”

„Și eu. Sunt directoare la IBMM.”

„Aha. Serios?”

„Mi-ai oferit o slujbă fără să mă cunoști?”

„Vezi ce intuiție am? M-am depășit pe mine.”

„Ce credeai, că am să cad din picioare la propunerea ta? Te crezi buricul pământului?”

„Nu, Anna, n-o lua așa.”

„Da' cum s-o iau? Și de unde-mi știi numele?”

„Toată lumea te știe.”

„Deci știai și cu ce mă ocup.”

„Voiam să intru în vorbă cu tine.”

„Ciudat mod ți-ai mai găsit. De obicei te prezinți și comentezi vremea.”

„Am pierdut obișnuința. Mi-am pierdut nevasta.”

„Ha, în comunitate știm totul despre tine. N-ai o reputație prea grozavă. Afacerist rapace, arogant, și pe deasupra depravat. O panoplie întregă. Nu-mi pot închipui o fată de p-aici să-ți spună mai mult de două cuvinte: fuck off.”

„Ești a dracului.”

„Du-te plimbă-te.”

Ditai directoare comercială la IBMM, și impertinentul vine la ea cu o ofertă de secretară? Bărbații aștia se cred turma de rinoceri a lui Eugen Ionesco, luând totul în copite, inclusiv Academia Franceză? D-ai-aia americanii când vorbesc de Franța enumeră pe cinci degete trei obiective: French și Fries.

Știa de el că se ocupa cu bumbac pe care-l aducea din China și Egipt, îl făcea cămăși în Brazilia după tipare Lyoneze pe care le vindea în Ontario și Quebec. Cămașa îl costa până în douăzeci de dolari și o livra cu peste patruzeci la angroșiști, de la care ajungea în retail să se vândă chiar și cu o sută. Zbura la comercial cu business class, asta pentru că nu-și permitea avion particular, iar mașina, un Land Rover, și-o conducea singur. Nasul îi era coroiat peste mustață, ca a oricărui armean autentic, și mereu se îmbrăca imaculat. La aproape de șaizeci, se ținea încă bine, deși avea o chelie lucitoare și cearcăne pronunțate. Ochii îi avea treji și alerți. Mâinile îi erau ca niște lopeți acoperite de păr și la pantofi purta probabil patruzeci și șapte. Da' erau italienești din piele fină. Soția se prăpădise de multă vreme, avea doi nepoți de la fata strămutată la familia soțului în Vancouver, și femei nenumărate. Numai că nu le aducea niciodată la biserică. Atâta

decentă avea. Modest însă nu era. Când făcea pomană flutura bancnotele ca să le vadă cei din jur. Avea un fel nesuferit de a se uita la doamne, de le măsura din ochi de sus până jos. Soții se simțeau amenințați iar fetele intimidat. Dar ca membru al comunității era solid. Dona cauzei și bisericii, și susținea financiar activitățile comunității. Probabil că dacă n-ar fi făcut-o, n-ar fi avut ce căuta p-acolo, dar așa, era chiar curtat. Nu de Anna, fără îndoială. Nu-l putea suferi, și se ferea de el ca dracul de tămâie. Așa se face că în atâția ani nici nu fuseseră introduși formal. Doar că într-un spațiu finit nu se putuse eschiva la infinit. Îi fusese prezentat la un barbecue organizat de parohie de ziua unui sfânt într-un parc de lângă lac. Îl chema Ervant. Anna s-a făcut că nu l-ar fi cunoscut.

„Te-ai lăsat de fumat?” a întrebat-o cu glas cald.

„E o zi superbă pentru barbecue. De ce nu stai cu băieții?” l-a înțepat Anne.

Băieții nu-i erau chiar prietenoși și i-o arătau fără prea multe subtilități.

„Ce ești așa răutăcioasă?”

„Ce-am zis?”

„Cu ce te ocupi la IBMM?”

„Spăl podele.”

„Poftim?”

„Ce crezi că face un director comercial la IBMM Canada?”

„Nu știu, spune-mi tu.”

„Închei contracte.”

„Și prețurile? Tu faci structura prețului? Cum e?”

„De fagure. Scuză-mă, trebuie să te las acum.”

„Cu miere?”

Anna se înnegrise la față, dar deja îi întorsese spatele. La obrăznicia lui nici n-ar fi avut răspuns. Era furioasă pe ea însăși. Îi ridicase de una singură mingea la fileu.

Într-o dimineață, s-a trezit cu un telefon de la el.

„Anna, ascultă-mă bine. Îți întind o mână aici. Te invit la cină la mine acasă.”

Anna se umflase de era să facă explozie. Inima îi palpita. Cum de îndrăznea?

„Nu, fii atentă, o să vină vice președinta camerei de comerț cu soțul, unul din directorii ministerul comerțului din Ontario și unul din partenerii mei de afaceri, amândoi cu consoartele. N-ai avea de ce să mă refuzi.”

Ba ar fi refuzat, dar datoria față de firmă îi era mai puternică. Ar fi avut oportunitatea de a discuta direct și într-un cadru neoficial concesiile pe care le urmărea de la guvern. O

astfel de întâlnire nu putea fi ratată. Era o oportunitate.

„Accept. Dă-mi locația și ora.”

Și-a parcat mașina pe aleea de acces lată cât pentru două mașini și lungă pentru patru. Chiar în spatele ei s-au oprit alții. Era un cuplu și Anna i-a lăsat să treacă pe lângă ea. S-a dat jos și până să-i ajungă din urmă, ușa de la intrare s-a deschis și Ervant, în smoking și papion, i-a invitat înăuntru cu o mișcare amplă a brațului. Casa era largă și mobilată cu gust. În livingroom mai era o pereche. Ervant făcuse prezentările. Dar cu ea se purta de parcă ar fi fost prieteni sau măcar cunoștințe vechi. Trebuia să i-o taie repede, nu care cumva ceilalți să-și fi făcut o idee greșită. Cum a prins momentul, i s-a scuzat lui Ervant așa încât s-o audă toți, că prietenul ei nu putuse veni pentru că ar fi fost reținut la office.

„Și cu ce se ocupă prietenul tău?” a întrebat-o vice președinta, cu bunăvoință.

„Ah, la bancă. Ervant, casa ta este suficient de largă să întorci mașina. Când a fost ridicată?”

Nu mai era niciun dubiu: nu era acolo în calitate de prietenă a lui Ervant. Abia după desert a apucat să-și formuleze păsurile. Îi păruse că și vice președinta și directorul își plecaseră urechea la ce le spusese. Serviciile

în ‘cloud’ nu puteau fi dezvoltate fără garanții guvernamentale. S-a despărțit de ei cu ceva speranțe. Ervant s-a abținut de a-i vorbi la plecare. Doar i-a spus ‘la revedere’. A rămas în ușă până când a văzut-o pe Anna urcată la volan. I-a făcut cu mâna. Dacă ăia doi o sprijineau, Anna ar fi putut ridica pretenții la o poziție de vice președinte. Dar până atunci mai era. Abia de avusese loc primul contact. Trebuia să poată fi urmat de altele. Proiectul era foarte complex.

Subordonații îi pusese ră Annei cap la cap mulțimea inițiativelor legislative pe care le așteptau de la guvern. Produseseră memorandumul pe care Anna ar fi trebuit să-l poată prezenta celor doi. I-ar fi putut contacta formal la office-urile lor, dar formula era departe de a fi fost ideală. În ochii Annei, Ervant devenise dintr-o dată important. Așa că l-a căutat ea pe el.

„Ervant, am memorandumul pe care l-am promis celor doi. Mi-ar ajuta dacă i-aș putea întâlni tot la tine. Crezi că ai putea aranja ceva?”

„De ce aș face-o?”

„Poți să n-o faci.”

„Atunci, n-o fac.”

„Cum zici.”

Anne a încheiat brusc convorbirea. Probabil că Ervant ar fi fost gata s-o nego-

cieze și pe mă-sa. Oribil. Ce voia în schimb? Numai că timpul nu lucra pentru ea. L-a sunat din nou.

„Îi pot contacta direct. Dar mi-ar fi mai avantajos să-i întâlnesc într-un cadru mai relaxat.”

„Ce ți-au promis ăia la IBMM? Poziție de VP?”

„Nu mi-au promis nimic. O fac pentru firmă. E de datoria mea.”

„Ce să înțeleg? Că nu ești chiar interesată? Cheamă-i direct. Sunt chiar curios ce ar ieși.”

„Ce vrei?”

„Nu mare lucru. O seară în oraș, noi doi. Asta-i tot ce-ți cer.”

„De ce? Ce vrei de la mine?”

„Să ne cunoaștem mai bine.”

„Trebuie să-mi consult prietenul.”

„N-ai niciunul. Toată lumea știe.”

A cotit-o repede.

„Nu-s o companie prea veselă.”

„Nici eu. Ne putem consola unul pe altul.”

„Uff, bine. Am nevoie să-i întâlnesc săptămâna asta.”

„Depinde și de orarul lor. Orarul tău care e?”

„De ce?”

„Vinerea asta ești liberă?”

„Mai întâi trebuie să-i întâlnesc.”

„Ba cred că ordinea e inversă.”

„Am acceptat să ies cu tine. Ce vrei mai mult?”

„Să fii și disponibilă, nu să mă plimbi că n-ai timp.”

„Când spun ceva așa rămâne. Mai bine aranjează pentru vineri întâlnirea cu ei.”

„Am cuvântul tău?”

„Ai cuvântul meu.”

Și-a susținut memorandumul și le-a înmănat fiecăruia câte un exemplar. Ce urma, era voia Celui de Sus.

A doua zi a sunat-o Ervant.

„Te invit în seara asta. Poți fii gata la șapte? Vin și te iau, dacă-mi dai adresa.”

„Nu, îmi spui unde și vin eu acolo.”

Plasatoarea a condus-o până la masa ocupată de el. Dacă n-ar fi știut cu cine avea de-a face ar fi zis că arăta chiar distins. Da' nu era decât un negustor de cămăși. Avea în față un pahar cu țârie. I-ar fi venit să-l întrebe cum avea să conducă la întoarcere, dar și-a zis că nu era treaba ei. El s-a ridicat și a înconjurat masa să-i ajute să ia loc.

„Îți mulțumesc că mi-ai acceptat invitația. Ai nimerit ușor localul?”

„N-ai de ce-mi mulțumi. Am făcut ce am promis. De ce ai vrut neapărat să mă ai la masă?”